

Fyra owanligt qwida

W i s o r .

Den Första:

Wingåfersrosen.

Den Andra:

Gubben Noack.

Den Tredje:

Pelles Stockholmsresa.

Den Fjerde:

Ziggarrwisan.

Pris: 12 öre.

Stockholm,
hos C. Kihlberg,
Södermalmstorg.

Den Första:

Wingåtersrosen.

Gosjar och flickor kommen med fröjd,
Midsommaren att fira,
Majstång skall resas här på en höjd,
Kransar ska wi wira;
Blommor på ängen plocka wi må,
Röda och hwita, gula och blå,
Röda och hwita, gula och blå,
På ängen ska wi plocka, trall.

När den blir färdig, högrest och grann,
Då alla må sjunga,
Wadrare majstång finnas ej kan,
Dansa ska de unga,
Kommen nu alla, stora och små,
Rasft ut med ringen, hopp låt det gå,
Rasft ut med ringen, hopp låt det gå,
Kan ni så må ni sjunga.

Skön Anna war Lasses dotter i byn,
Se'n Riksdagsman länge han warit,
Men Anna war gubbens enda försyn,
Se'n fäst han från Stockholm farit;
Anna war stolt, som lärkan så fri,
Gifter jag mig gör jag sjelf mitt parti,
Gifter jag mig gör jag sjelf mitt parti,
Lyckan skall bli mig trogen, trall.

Nitton år fyller jag i wår,
 Gj will jag gå här och wänta,
 Far min blir kanske trumpen och swår,
 Nog älskar han sin jänta;
 En gosse jag har och den skall bli min,
 Ty trofast han är, reel i sitt sinn,
 Ty trofast han är, reel i sitt sinn,
 Och frisk är han som wåren, trall.

Anna war bygdens sagrafte ros
 Händig i spol och spånad,
 Läppen war färgad försbår så röd
 Blicken förrådde trånad;
 Smal om sitt lif hon war som ett rör,
 Wingåfersrosen kallas hon derför,
 Wingåfersrosen kallas hon derför,
 Det will ej säga lite, trall.

Terker war bygdens raffaste dräng
 Flitig med plog och spade,
 Men blef det fråga om att ta sig en swäng
 Glad war han med de glade;
 Ad om han kunde fria ändå,
 Kunde jag slippa otålig gå,
 Kunde jag slippa otålig gå,
 Anna så ofta tänkte, trall.

Anna och Terker passade bra
 Hustru och man att blifwa,
 Men ingen af dem wågade sta
 Att sin förklaring gifwa;
 Så hände det sig wid midsommartid,
 Anna å Karin talades wid,
 Anna å Karin talades wid,
 Strax inwid prestens gårde, trall.

Tror du att Terker håller mig kär
 Anna wäninnan sporde:
 Fråga för roskull prestkragen der
 Hwiltet hon äfwen gjorde;
 Blad efter blad hon plockade af,
 Sedan åt Karin blomkronan gaf,
 Sedan åt Karin blomkronan gaf,
 Så går det till att spå sej, trall.

Terker som stått och lyhnat wid grind
 Sprang hurtigt fram på ängen,
 Hej, lilla Anna, nu är du min,
 Skrek den förtjuste swennen;
 Anna som plundrat prestkragen nyh,
 Plundrades nu på kyß efter kyß,
 Plundrades nu på kyß efter kyß,
 Se'n blef hon Terkers maka.

Den Andra:

Gubben Noack.

Wi prisa högljudt Gamla testamentets dar,
 Då lesde paradiset lif i en och hwar.
 Wår Herre skripade sjelf både lag och rätt.
 Men nu för tiden går det till på annat sätt,
 ∴ Gudnås, trallala ∴

Men när som ondskan börjat blifwa allt för swår
 Då gaf Gud menniskan två tusen nåda-år;
 Om efter denna tid hon ej war bättre då,
 Så skulle hwarje käst inunder watten stå,
 ∴ för synd, trallala ∴

Men när de tusen nådeåren tagit slut,
 Så war man ej en smula bättre än förut;
 Vår Herre fände då en wäldig syndaflod,
 Att bota både folk och få för öfvermod;
 ∴ bra hårdt, trallala ∴

Men för att jorden ej för folktom skulle bli,
 Så lät Gud Noack från förstörelsen gå fri;
 Han jemte sin familj ur sjönöd räddades
 Och i en ark af Herren sjelf instufwades
 ∴ med gods, trallala ∴

Men när de lågo i sin sömn en stormig natt,
 Då stötte skutan hastigt uppå Ararat. —
 I skjortan Noack då på däckat rusar opp,
 I färken gumman efter kom i kort galopp
 ∴ och skrek, trallala ∴

Då blef det skrik och willerwalla i en hast,
 Man trodde hin skull' taga både båt och last,
 Men Noack, rådligast af alla man på däck,
 Kröp ned i skutan för att se om den war läck,
 ∴ af storm, trallala ∴

Men skutan höll, ty den war ej af engelsk plåt;
 Från Swerge war hwarenda bit i Noacks båt.
 Och Gubben Noack glad, att wara än wid lif,
 Omfamnar söner, döttrar och sitt eget wif
 ∴ och gret, trallala ∴

Men hade gubben Noack drunknat med sin fru,
 Wi hade gästtat då på hafwets botten nu. —
 En skål för Noack då i botten tömma wi;
 Ty han har räddat oss ifrån att fiskar bli,
 ∴ hans skål, trallala ∴

Den Tredje:

Pelles Stodhomsresa.

Nitton är war jag, då kärleken brände Uti hägen, trots som någon yngling här på jord. Resa jag wille och bindeln fände Uppå ryggen; wandra trygger upp till högre nord! Ush ja, tänkte jag, Der är ganska bra, Fattas bara, fattas bara, Flickan söker jag.

Pappa och mamma dessa kära båda. Osta sagt mig, akka Pehr dig uti Stockholms stad, Wi wilja wänligt kära Pehr dig råda Hemma blifwa och dig gifwa Till jordbrukarfarkl; Men jag lyhna ej, Jag blott swarte nej, Farsfarsarfwet, Speciedaler, Hundra gaf de mig.

Suart war jag framme uti den stora staden Börja undra, mycket fundera Uppå husena. Gatorna långa, såg jag hela raden, Ej jag wiste, ej jag wiste, Hamna skulle jag, Möter mig så kärt, Flickan skön och smärt, Jag betagen, i behagen, Följde henne twärt.

Uti en gränd, så mörk och trång för resten, Förde hon mig, förde hon mig, Twenne trappor upp, jag war så glad, som sjelfwaste presten, Tyckte att jag, tyckte att jag Kom i himlen blott. Dig min kära wän känner jag igen, Du är Pelle, du är Pelle Ifrån Roslagen.

Glad war jag nu, att ega denna flicka, Som så wänligt, som så wänligt Herberge mig gaf, Dagar de gingo, äta, älska, dricka, Pengar fanns det uti fickan, räcka nog minsfann, Kär jag riktigt war I min flicka rar, Tänkte gista, tänkte gista mig en wacker dag.

Kärlek och win, muntra glada fånger, Trifwas skulle, trifwas skulle, I vårt enkla hem, Ej du skall få någon minsta ånger, Öfwer att du, öfwer att du blifwit har min vän. Jag skall köpa hus, Du skall stöpa ljus Och små piltar, och små piltar Ge och fjällhetsrus.

En wacker dag, det war sent om qwällen, Hem jag lunka, hem jag lunka Till min flicka, glad. Stjernorna blänkte uppå himlapellen, Och jag möter, och jag möter Kan ni gissa hwad: Flickan med en sprätt Arm i arm så nått; Kära Pelle, kära Pelle, glöm mig, ja' hon nu.

Slagen jag bles, lifsom utaf åffan; Snart jag hade, snart jag hade Inga pengar qwar, Tog mitt parti, glömde bort i brådskan Farwål taga, farwål taga Utaf Stockholms stad; Hem jag reste ju, tog mig der en fru, Lycklig är jag, lycklig är jag med min ätta nu.

Den Fjerde:

Tiggariwisan.

Skänk en slant åt gubben, nådigaste herre!
 Hustrun min är sjuk och åtta barn jag har,
 Lam är jag i högra sidan och des wärre:
 Skänk en slant åt gubben, som är blott och bar.
 "Skäms att tigga", röt han och gick mig stolt förbi,
 Skäms då hela werlden är ett tiggeri!

Menskligheten tigger utaf himlasonen
 Nåd och salighet då den är qwalens rof,
 Jorden tigger ljus af solen och af månen,
 Regn och snö af molnen efter husbehof;
 Och då skulle jag, som står på nödens brant,
 Skämmas för att tigga utaf Er en slant.

Tiggeriet man i hwarje wrå skall finna.
 Fattigdirektören bor i himmelen.
 Alfvar'n tigger kärlek af sin själs gudinna,
 Trohet tigger hon af honom straxt igen;
 Och då skulle jag, som står på nödens brant,
 Skämmas för att tigga utaf Er en slant.

Grefwar och baroner af den nobla rasen.
 Tigga om en titel, klingande och grann,
 Rika patron Smörling tigger ju om Wasen.
 Och om lönsförhöjning hwarje embetsman
 Och då skulle jag, som står på nödens brant,
 Skämmas för att tigga utaf Er en slant.

Krämar'n tigger kunder ständigt för butiken,
 Skalden tigger ju om lager, gunst och lof,
 Skeppar'n tigger wind för skutau uti wiken,
 Presten tigger med sin påskbof och sin hâf;
 Och då skulle jag, som står på nödens brant,
 Skämmas för att tigga utaf Er en slant.

Sa, Gu'nås, det tiggs på alla håll och kanter:
 Krigar'n tigger ära för sitt öfwerdåd,
 Tidningskriswarn tigger om prenumeranter,
 Skådespelar'n hos publiken om applåd;
 Och då skulle jag, som står på nödens brant,
 Skämmas för att tigga utaf Er en slant.

Tiggeri't är stort i werldens alla länder,
 Från den lägsta koja till den högsta thron;
 Sjelfwa kungen tigger utaf Rikets Ständer,
 Och ur folkets fickor ta's en million;
 Och då skulle jag, som står på nödens brant,
 Skömmas för att tigga utaf Er en slant.